

Drie vrouwen komen bij een bron om water te halen. Tijdens het vullen van de emmers praten ze met elkaar over hun zonen.

'Jullie moeten mijn zoon eens horen zingen', zegt de eerste vrouw, 'dat is toch zo mooi. Hij zingt als een nachtegaal!'

De tweede zegt: 'Mijn zoon is sterk en snel. Hij zwiert een zware steen wel tot aan de wolken en vangt hem daarna weer op!'

De derde vrouw zwijgt. Dan vragen de anderen: 'En jouw zoon?'

'Wat moet ik vertellen', zegt ze dan, 'mijn zoon is niet anders dan andere jongens van zijn leeftijd.'

De vrouwen maken dan aanstalten om terug te gaan. De zon schijnt fel. De wateremmers zijn zwaar om te dragen. Opeens komen drie jongens de vrouwen tegemoet.

De eerste zingt zo prachtig, net een nachtegaal.

De tweede zwiert een steen de lucht in en vangt hem vervolgens weer op.

De derde loopt echter direct op z'n moeder af en neemt haar emmer water over.

Nu zat er een oude man bij de bron en deze had alles gadeslagen en gehoord.

Eén van de vrouwen vraagt hem trots: 'Nou, wat vind je van onze drie zonen?'

'Drie zonen?', antwoordt de oude man op een beetje sarcastische toon. 'Ik zie er maar één!'

Leo Tolstoi